

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5299/2020
21.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Ђушић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Младеновић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3971/2019 од 21.01.2020. године, у седници већа одржаној 21.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3971/2019 од 21.01.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 1770/19 од 27.05.2019. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца према туженом којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу због нанете тешке телесне повреде исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени физички бол износ од 200.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 200.000,00 динара и за душевни бол због наружености износ од 150.000,00 динара, са законском затезном каматом од 22.01.2014. године, па до исплате, због умањења животне активности износ 200.000,00 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе, до коначне исплате, на име накнаде материјалне штете на име изгубљене зараде – разлике зараде између износа који би остварио тужилац радећи и исплаћене накнаде због боловања за период од 25.04.2011. године до 21.11.2012. године износ од 51.602,00 динара, на име будуће штете због умањења радне способности износ од 400.000,00 динара, на име накнаде трошкова за превоз на релацији ... – ... – ... износ од 5.860,00 динара, на име трошкова превоза на релацији ... – ... – ... и релацији ... – ... – ..., укупно износ од 165.900,00 динара, са законском затезном каматом од 22.01.2014. године па до коначне исплате, као неоснован. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 285.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3971/2019 од 21.01.2020. године, укинута је првостепена пресуда и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени физички бол исплати износ од 144.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 160.000,00 динара, за душевни бол због умањења животне активности износ од 160.000,00 динара и за душевни бол због наружености износ од 120.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 22.01.2020. године, као дана пресуђења до коначне исплате, док је тужбени захтев за износе преко досуђених овом пресудом, а до тражених износа од по 200.000,00 динара на име претрпљеног физичког бола, на име претрпљеног страха, на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности и до износа од 150.000,00 динара на име претрпљених душевних болова због наружености, као и за тражену законску камату почев од 22.01.2014. године до досуђене законске затезне камате почев од 21.01.2020. године одбијен као неоснован. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете на име изгубљене зараде – разлике зараде између износа који би тужилац остварио радећи и исплаћене накнаде због боловања за период од 25.04.2011. године до 21.11.2012. године плати износ од 41.281,60 динара, на име накнаде трошкова за превоз на релацији ... – ... – ... плати износ од 4.688,00 динара, на име трошкова превоза на релацији ... – ... – ... и ... – ... – ..., износ од 132.720,56 динара, све са законском затезном каматом почев од 22.01.2014. године, као дана утужења, до коначне исплате, док је тужбени захтев тужиоца од досуђене накнаде материјалне штете и то на име разлике зараде за време боловања до траженог износа од 51.602,00 динара, на име трошкова превоза на релацији ... – ... – ..., до траженог износа од 5.860,00 динара и на име трошкова за превоз на релацији ... – ... – ... и ... – ... – ..., до траженог износа од 165.900,00 динара одбијен као неоснован. Трећим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде будуће штете због умањења радне способности исплати износ од 400.000,00 динара, са законском затезном каматом од 22.01.2014. године, до коначне исплате. Четвртим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 395.802,60 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП, у вези члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 87/18), па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка које би биле од утицаја на законитост и правилност побијане одлуке.

Према чињеничном стању утврђеном у другостепеном поступку, правноснажном пресудом Основног суда у Лесковцу К 470/14 од 02.03.2015. године, тужени је оглашен кривим за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2, а у вези става 1. КЗ, јер је дана 25.04.2011. године у ..., у просторијама Предузећа за прераду меса „ВВ“, тешко телесно повредио оштећеног овде тужиоца, тако што га је гађао месарским ножем и убо га у пределу леве руке, наневши му тешке телесне

повреде опасне по живот у виду убодне ране левог лакатног преггиба са пресецањем места гранања леве надлактичне артерије. Истом одлуком, у односу на овде тужиоца као окривљеног, одбијена је оптужба да је критичном приликом извршио кривично дело угрожавање опасним оруђем при тучи и свађи из члана 124. став 1. КЗ због наступања застарелости кривичног дела. Тужилац је са колегама ГГ и ДД радио у Погону за прераду меса, када је тужени из Погона за производњу месних прерађевина, прешао у Погон за обраду меса ради испомоћи тужиоцу и колегама. Због неспоразума којим ће ножем обављати послове обраде меса, између странака је дошло до свађе и расправе, када је тужилац туженог гађао ножем са раздаљине од око четири метра, али га није погодио, након чега је тужени замахнуо и бацио нож према тужиоцу, који га је погодио у пределу леве руке. Тужилац је након лечења због последица повређивања, распоређен на радно место у магацину. Према налазу и мишљењу вештака, код тужиоца је дошло до повреде која се квалификује као тешка телесна повреда опасна по живот, ближе описана у налазу. Тужилац је услед повређивања трпео физичке болове и страх интензитета и у трајању ближе наведеним у налазима. Код тужиоца услед задобијене повреде постоји умањење животне активности од 12,5%, а због ожилка од убодне ране и оперативног реза у пределу надлактице естетска наруженост је лаког ка средњем степену. Тужилац, услед трајног умањења животне активности трпи душевне болове средњег степена имајући у виду његову старосну доб (рођен 1974. године), професионално опредељење, а због наружености трпи душевни бол у лаког степена, на горњој граници ка средњој. Економско-финансијским вештачењем утврђена је разлика између зараде коју би тужилац остварио и исплаћене накнаде за време боловања у периоду од 25.04.2011. године до 21.11.2011. године, као и висина трошкова превоза ради одласка на прегледе контроле у Београд, Ниш и Лесковац. Према налазу и мишљењу судског вештака медицине рада, тужилац није способан за радно место на коме је радио до тренутка повређивања и општа радна способност је умањена у средњем степену од око 40%.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је закључио да је тужени одговоран за насталу штету, сходно одредби члана 154. и 155. Закона о облигационим односима. Имајући у виду да је тужилац у овом случају својим понашањем изазвао свађу са туженим оцењен је допринос настанку штете са 20%. Ценећи све утврђене околности у смислу одредбе члана 200. Закона о облигационим односима, другостепени суд је одмерио правичну новчану накнаду за тражене видове нематеријалне штете ближе наведене у образложењу побијане одлуке. Умањујући наведене износе сразмерно доприносу тужиоца, сходно одредби члана 192. ЗОО, другостепени суд је обавезао туженог да тужиоцу исплати износе наведене у првом ставу изреке побијане пресуде. Осим тога, другостепени суд је нашао да је делимично основан тужбени захтев за накнаду на име разлике зараде коју би тужилац остварио да до повређивања није дошло и исплаћене накнаде за време боловања и на име трошкова превоза ради одласка на прегледе у Ниш, Лесковац и Београд, имајући у виду да је тужилац у смислу члана 231. став 2. ЗПП доказао да је ову штету претрпео као последицу повређивања, у висини утврђеној налазом вештака економско-финансијске струке, умањену за допринос тужиоца од 20%.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је становиште другостепеног суда да је тужени одговоран за штету проузроковану тужиоцу, због чега је у обавези да исту накнаду сходно члану 154. став 1. и 155. Закона о облигационим односима, уз правилан закључак да је тужилац својим понашањем допринео настанку штете са 20%. Правилно је одмерена правична новчана накнада за тражене видове нематеријалне штете у износима наведеним у првом ставу изреке побијане одлуке, као и висина материјалне штете, сразмерно умањене за допринос тужиоца од 20%,

Одредбом члана 154. став 1. прописано је да ко другоге проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Чланом 155. истог закона прописано је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и наношење другоге физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета). Чланом 192. став 1. ЗОО прописано је да оштећеник који је допринео да штета настане или да буде већа него што би иначе била, има право само на сразмерно смањену накнаду.

Супротно ревизијским наводима, другостепени суд је правилно оценио изведене доказе и утврдио све битне чињенице и околности под којима се одиграо штетни догађај полазећи од правноснажне пресуде Основног суда у Лесковцу К 470/14 од 02.03.2015. године којом је тужени поводом радњи које је према тужиоцу предузео, правноснажно осуђен због кривичног дела наношење тешка телесна повреда. Наиме, осуђујућа кривична пресуда има правно дејство на парнични поступак који се тиче истог животног догађаја и везује парнични суд у погледу постојања кривичног дела за које је тужени осуђен. Неосновано се ревизијом туженог оспоравају околности штетног догађаја и указује на постојање доприноса тужиоца настанку штете у већем обиму од утврђеног, јер је и по оцени ревизијског суда другостепени суд поводом наведеног догађаја правилно оценио да је тужилац допринео настанку наведене штете са 20%. Ово због тога што је другостепени суд имао у виду све околности конкретног случаја, а нарочито да је тужилац својим понашањем иницирао свађу тако што је на туженог бацио нож, дајући за своју оцену висине доприноса разлоге, које као правилне прихвата и овај суд. Правилан је и закључак другостепеног суда да у овом случају не постоји узрочна веза између настале штете и процеса рада код послодавца странака, због чега су и по оцени ревизијског суда неосновани наводи туженог да није пасивно легитимисан у овом спору и одговоран за насталу штету. Штета је настала као последица међусобног сукоба странака, а настала повреда је у директној вези са поступањем туженог, како је то правилно закључио и другостепени суд, и тужени правноснажно осуђен кривичном пресудом за кривично дело, коју пресуду је парнични суд узео у основ своје одлуке у смислу члана 13. ЗПП. Супротно ревизијским наводима, правилна је и одлука другостепеног суда да је тужени у обавези да тужиоцу исплати претрпљену материјалну штету у висини правилно утврђеној у складу са налазом и мишљењем судског вештака економско-финансијске струке.

Из наведених разлога, а применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка није основан, с обзиром да одговор тужиоца на ревизију није био нужан и неопходан, те му не припада право на накнаду трошкова тог поступка, у смислу одредбе члана 165. ЗПП, а у вези члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**